

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num 23, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 28 rals.

ACTUALITATS.—La mitja volta democrática-dinástica.

—Ep! Sr. Moret! Miri que l' hi ha caysut la gorra!

LA REDENCIÓ DEL OBRER.

o volém donar compte precisament del Congrés obrer que vá celebrarse en lo teatro del Circo, porque hi ha coses qu' es millor olvidarlas; pero no podém tampoch deixar de cridar molt seriament l' atenció de la classe obrera catalana, sobre alguns punts que allá ván tocarse, de una manera desconsoladora.

Mans á la obra y endavant. Vá proclamarse allá, y no sense protesta afortunadament, que l' obrer no déu ficarse en política; que tots los partits politichs inclús lo federal autónomo son enemichs de la classe obrera; que la premsa política es venal é hipòcrita. Vá proclamarse que l' obrer havia d' organisarse per fer una guerra á mort contra 'l capital. Vá proclamarse per últim que 'l fi de la classe obrera era l' anarquia y 'l colectivisme. Aixó establert, aném per parts.

¿Qué fóra la classe obrera sense l' esfors dels partits liberals, sense las generosas aspiracions dels partits democrátichs? ¿Quins drets tindria? ¿Quina instrucció tindria? ¿Quin porvenir? ¿Quin present?

Lo siervo de l' edat mitja subsistiria encare: l' obrer que avuy es un home com los demés, no tindria d' home sino l' organisme: per ell regirían unas lleys distintas, y l' única herència que trasmeteria als seus fills, no sería pas l' esperansa de redimirse, ni la dignitat de home lliure é independent, sino la cadena del esclau.

Renegar l' obrer de la política, sería la més gran ingratiuit, sería renegar dels progressos que s' han anat realisant fins are, y tancar la porta pels que pujan venir d' are en avant.

¿Per ventura en lo que vá de sigle no ha lograt l' obrer inmensas milloras, gracias al desprendiment y als sacrificis de tots los homes de sentiments liberals, sense distinció de classes? Obrers hi ha hagut, es cert, que han donat la seva sanch generosa per lo triunfo dels progressos politichs y socials; pero hi ha hagut aristócratas que han donat los seus pergamins, gent de la classe mitja que han sacrificat privilegis, que una llei injusta 'ls regoneixia, y ¡quants no n' hi ha avuy mateix, que tenint vot, ells, y no tenintlo tots los ciutadans, farián qualsevol sacrifici per obtenir lo sufragi universal!..

Lo mateix Congrés del Circo es un exemple vivent contra lo que declara. ¿Hauria pogut reunir-se, per ventura, aquest Congrés en temps de 'n Cánovas, com are ho ha fet, durant un govern més liberal?

Precisament si hi ha una classe que necessita de la política, es la classe obrera, porque es encare la més desatasa.

Los que l' hi aconsellin lo contrari, no poden ser més que instruments del jesuitisme y de la reacció.

Tal vegada si 'l capital avuy prepondera sobre 'l treball, es porque 'ls homes que 'l posseheixen han procurat influir en la gobernació del Estat y en l' administració pública. ¿Perqué l' obrer no ha de fer lo mateix?

Lo treball es també un capital: es l' únich capital de molts obrers. L' inteligencia és un altre capital: es un capital l' habilitat, la destresa, l' instrucció, fins l' honradés.

Y aixís com no 's compren que una máquina funcioni bé, si dintre d' ella hi ha forsas encontradas que 's combatin, no 's compren tampoch que puga existir en benefici del obrer una baralla continua, entre las diversas manifestacions del capital.

Lo capital numerari, lo capital diner, es un estimul pèl capital treball: los dos han d' entendres necessariament: lo primer no donaria fruit sense 'l segon: los dos tenen ó han de tenir la llibertat de contractar, y desde 'l moment que aquesta llibertat se 'ls regoneix, están en igualtat de drets per treure cada un d' ells lo millor partit d' aquest contracte.

Tot lo demés es tant insensat com injust.

¿Per ventura no veyém capitalistas que fan un mal negoci y s' arruinan? ¿No veyém en cambi obrers, que á copia de perseverancia y de inteligencia 's crean honradament una posició?

¿No 'n veyém d' altres que no podent ferho ells tots sols, s' associan y tots plegats ho realisan?

¿No tenim l' exemple eloqüent de la Cooperativa matoronesa, ahont l' obrer es a la vegada treballador y capitalista?

Que s' ha de millorar la sort del treballador: tots hi estém conformes. Pero ¿com? ¿Declarant abolida la propietat? ¿Suprimint lo capital? No: mentres la naturalesa no crihi als homes tots iguals, dotats dels ma-

teixos graus de inteligencia y de laboriositat, n' hi haurá que creixerán, com las plantas ben abonadas y n' hi haurá de raquitichs, com las pobras plantas que no tenen las condicions necessarias per desarróllarse.

Ajudar als raquitichs sense deprimir als robustos: aquesta ha de ser la missió de tots los cors generosos qu' estimin la dignitat del home: posarlos á tots en igualtat de condicions dintre de la llei y dintre de l' instrucció, aquest ha sigut sempre lo fi dels demócratas.

Aixís los contractes onerosos y apurats que avuy celebra 'l treball ab lo capital, oferirán altres ventatjas pèl treballador, y aquest, pas á pas, s' anirà redimint, fins á alcansar dintre de la societat lo dret als goigs de la vida, sense necessitat de ploclamar l' anarquia y 'l colectivisme.

«¿Qu' es l' anarquia? ¿Qu' es lo colectivisme?»—preguntava en plé Congrés lo representant de Vilafranca. —Jo no ho sé pas: expliquinmho y pot ser me convencrán.»

Ningú vá saberli explicar. Nosaltres tractarém de ferho.

Precisament son dos ideas que 's retxassan, com la llum y la fosca, com l' afirmació y la negació, com los dos extrems de una linea recta. Aquestas dugas ideas son l' extrem de dos principis enterament oposats.

L' anarquia es l' extrem del individualisme; lo colectivisme es l' extrém del socialisme.

L' anarquia suposa l' abolicció de todas las lleys y de todas las autoritats, l' independéncia absoluta del home, sense limitacions de cap mena: es un crit general de *campi qui puga*.

Lo colectivisme, al contrari, significa la possessió de la terra y l' explotació de la mateixa, feta colectivament per tots los homes, obehint á unas mateixas lleys de producció y de consum: es la mort de tot estimul individual: es una regla imposada á tots los homes, que compren todas las condicions de la vida; es la negació més absoluta de la llibertat.

Lo colectivisme imposa organisació, llei y autoritat: ¿com es possible que puga existir junt ab l' anarquia, qu' es la negació de tota autoritat, de tota llei y de tota organisació?

L' anarquia es la llibertat del salvatge; lo colectivisme es la regla severa dels convents.

¿Y ab aquestas dugas paraulas, ab aquesta enganifa volen redimir á la classe obrera!

¡Ah! Despertin los poch obrers qu' estigan preocupats —ja que la gran majoria no segueixen, ni seguirán may semblants desvaris— despertin y mirin un moment la conducta dels apóstols de l' anarquia, de aquestos burjesos de brusa, que predicant la mentida, l' egoisme y las malas passions, s' engalanan ab lo titol de directors de la classe obrera, y reclaman un tant dels que treballan, per viure ab l' esquena dreita.

Nosaltres per avuy no podém fer més que donar aquest bon consell, y consti qu' encare que se 'ns ha motejat en lo Congrés de periodistas *venals é hipócritas*, lo doném sense ferne pagar cap diner, y ab la cara descuberta.

P. K.

MÚSICA CELESTIAL.

EN mirat, las paraulas no son més que una música més ó ménos agradable que 'ns vá directament al cap, y que 's fá comprensible fins per l' home més toscó y de més adormits sentiments.

Y diguin lo que vulgan de la música propiament dita, may tindrà aquesta la poderosa influencia de la música de las paraulas.

Jamay una preciosa melodia de Rossini podrá produhir, per més que ressoni, l' agradable conmovió que causa rápidament un *Jo t' estimo*, ó un *Tingui, si es servit*; ni la més enrevessada concepció d' Harold tindrà l' eco horripitant que té un *Per ara no 'l puch pagar*, ó un *L' hi aixafaré 'l cap*.

Aixó no es cap secret. Tothom ho sab y tothom, en las diversas situaciones de la vida, procura treure d' aquest recurs tot lo partit possible, donant á la paraula una entonació y un significat adequats á las circunstancias.

Quant més dolsas son las paraulas, més agradable es la música; y tant y tant persuassiva y encantadora pot ser, que arriba devegadas al punt de convertirse en *música celestial*.

Aquesta es la música dels candidats á la diputació, quan encara no tenen l' acta.

Salvas algunas lleugeras variants, tots cantan pe'l mateix estil.

—Electors de la méva ánima: Jo, ma vida, 'ls méus

interessos, tot está prompte á sacrificarse per vosaltres. Si jo logro l' honor inmerescut... (molts vegadas lo de *inmerescut* es veritat) d' obtenir los vostres sufragis, jo 'us faré aixó, jo 'us daré alló; no m' olvidaré de ningú, y 'ls camps, los boscos, los rius, los prats y las montanyas, tot ostentará aviat los senyals de la méva paternal vigilancia y estimació. Hi vist lo pont y me n' hi donat vergonya de trobarlo tant tronat; hi vist l' iglesia, y m' ha fet llástima; hi vist... vaja, ho he vist tot, y m' hi convensut de que tot necessita molts reparacions, molts reformas.»

Y, naturalment, al sentir aquesta música, ¿quin es l' elector que no s' enterneix y no corra á tirá 'l seu vot, y si pot ser set ó vuyt més á l' urna?

Lo candidat surt triunfant y se 'n vá ribent cap á Madrid, tot pensant que 'l prometre no fá pobre, y 'ls pobles se quedan tant contents, esperant lo dia anhelat en que 'ls han de arribar los cabessos de quartets per fer las obras que han de transformar los seus desgangelats barris en oassis de verdor y alegria.

Si la música celestial dels candidats arribés á convertir-se en fets positius, no hi hauria poble ni poblet d' aquesta ditxosa Espanya que no tingüés deu ó dotze iglesias, mitja dotzena de ponts flamants, un bon número de carreteras y, al ménos, un parellot de tranvias y ferro-carrils, á més de la infinita munió d' altres obras de ménos importancia, degudas á la iniciativa y al geni creador del diputats.

Pero com que 'l rector may se recorda de quan era escolá, succeheix que 'l diputat quan es á Madrid no 's recorda de quan era candidat, y anava pe'ls pobles á demanar vots per amor de Déu.

Passan dias y mesos y 'ls pobres electors encara esperan recordant un mon d' encisadoras promesas.

—¡Oh! sí, ho farà, diuhen entre ells: al mirar l' iglesia, lo pont y la carretera, vá dir que se 'n donava vergonya d' haverlos vist.

Y tot pensant aixó passen del istiu al hivern y del hivern al istiu, sense perdre las esperansas, mentres que la carretera y 'l pont y l' iglesia, que no s' entenen de camándulas y que necessitan obras y no promesas, se desfan lo mateix que un bolado, com si 's donguessen vergonya d' haver vist lo diputat.

No han sigut las últimas eleccions las que ménos lloch han donat á enllepoliments d' aquesta especie.

Los candidats han cantat de debó.

Avants, ab quatre notas ben donadas, las sirenas del sufragi adormian als senzills electors.

Ara 's necessitan més elements, ja porque l' art musical s' ha perfeccionat, ja porque 'ls pobles están acostumatats á sentir música bona y si no es de primera no 'ls fá l' efecte, ja porque 'ls candidats tenen molts vegadas qui 'ls fá la competencia.

En molts districtes no ha sigut un lo candidat que ha anat á fer *cantadas* als electors, sino dos, y hasta en alguns tres ó quatre.

La cosa ja está feta. Are falta la segona part, es dir, que 'ls cantors se mantingan en lo Congrés á la mateixa altura en que s' han sostingut pe'ls pobles.

¿Succehirá com sempre?

La casi 's pot apostar que sí, sense por de perdre. La condició dels diputats *cantors* es aquesta:

Avants de serne, molt gust, molt sentiment y molta véu.

Quan ja son á Madrid, no donan més que *l re*. ¡Y ja veuhen que *re* es molt poca cosa!

FANTÁSTICH.

MURMURACIONES.

—¿Que no ho sab? Los canovistas están d' alló més contens, y escampan que corran vents molt fatals pels fusionistas.

Diu que al Congrés parlarán de tal modo y tal manera, que 'l Govern, á la primera, se n' anira al botaván.

Diu que l' hi traurán al sol tot lo que ara esta á la fosca, tant si vol com si no vol.

—¿De véras? —¿De véras! —Mosca!

—Pero, ¡pobre gent! ¿Que 's pensa que farán res ab aixó? Volen matar la fusió, y ara la fusió comensa.

Si al Congrés volen xistar se veuran en tal apuro, que desde ara, jo l' hi juro, que no hi voidrán pas tornar.

En Saga-ta, sense embuts, diu que apretará la rosca fins que logri deixa'ls muts.

—¿De debó? —No ho dupli. —Mosca!

—¿Qué poden dir, ben mirat? ¿Qué han d' aná á conta al Congrés

uns que no han tocat may res que no ho hajan espatllat?
 ¡Una gent tant bona y sàbia que si 'ns distreyém gayre ven l' Espanya á ca 'l drapayre!
 ¡Ja pot crida! Aixó es tot rabia.
 No hi ha cap més pensament á dintre la seva closca, que mamar continuamente.
 —¡Borrango!
 —¡De sério!

—La nació ja no se 'n fia, pues sab, quan se agafa á l' olla, com sol treballar la colla de 'n Romero y companyia. No deixar ni un pa á la post, tractá el poble á cops de canya y pendre la pobra Espanya tal com si fos un rebost.
 ¡Gracias á Dén que ja está del passat dintre la fosca y que may més tornarà!
 —¡Ja ho sab bé?

—D' aquest partit d' atrassats que 'n diuen conservador, no n' ha de quedar llavor dintre tres mesos contats. Sabatejats al Congrés, sense poguè aisar la cara, desertantne un parell ara y un altre parell després, com lo fum s' esborrara aquesta familia tosca que ara 'ns vol exterminá...
 —¿Y es segur?
 —Jo ho dich.
 —Donchs... ¡mosca!

—¡Mosca!

—¡Mosca!

C. GUMÁ.

Dious passat, 29 de Setembre, vá ser l' aniversari de la fetxa més gloriosa que registra l' historia del poble espanyol.

Lo dia més gloriós per un poble es aquell en que consegueix las sevas llibertats, y las llibertats conquistadas á Alcolea, á pesar dels eclipses que han sufert, no han pogut desapareixe, ni desapareixerán, porque están arreladas en la conciencia de la nació.

No es necessari que fassa sol, per coneixe que 'l sol existeix. Fins en los dias núvols hi ha claror, una claror una mica trista, si vostés volen; pero claror al fi, que indica que 'l sol existeix.

Y are com are 'ls núvols se ván aprimant. Deixém que vinga una ventada y 'l sol de la llibertat tornarà á brillar en un cel seré.

Los conservadors son implacables. Per demostrar que en Sagasta y l' Alonso Martinez á l' any 74 eran republicans, han reproduhit un document en lo qual s' hi llegeix lo següent parrafo:

«Algunas foras del ejército del Centro, capitanejadas pels generals Martinez Campos y Jovellar, han alsat, davant del enemich, la bandera sediciosa de don Alfonso de Borbon.»

Los conservadors son aixís: per matar á una llebra no 'ls fá pas res matar á la llebra y al gos.
 Pero la llebra ells la matan y 'ls altres se la menjan.

Consells que dona un tal Carulla, ex-zuavo pontifici, desde un periódich de Madrid:

«Que 's fassa una crusada per donar llibertat al Papa; quan en los seminaris s' ensenyi la táctica militar y 'l maneig del fusell: que 's venga tot lo de las iglesias que tinga algun valor, per paga 'l gasto etc., etc., etc.»

Encare 'rs voldran fer creure aquests carlins que per llibertar al Papa son capassos de repetir lo mateix que ván fer per lograr lo triunfo de Cários VII.

El *Correo catalan* s' admirava de que ab l' aglomeració de gent que vá haverhi durant las firas y festas, los lladres no haguessen robat sino un ninot que tot lo més valia dos rals.

Té molta rahó de admirarse 'l *Correo catalan*. Ja sab ell que 'l dia que á la Catedral hi ha empenyas, desapareixen vuit ó deu rellotjes.

Primer una revista del *Diluvio*, y després una fulla selta que la copiava, han dit qu' en Castelar s' havia fet monárquich.

Declarar una cosa que no es certa, es una mentida. Y dir una mentida ab mala intenció es una infamia. Per aixó nosaltres, fins are, nos hem abstingut de donar una noticia, que ha arribat fins als nostres oïds; pero imitant al *Diluvio* la donarem:

Se 'ns ha dit que D. Lluís Carreras, autor de la revista, ha entrat de novici en un convent de jesuïtas, y qu' en vista de la mala fé que revelan las sevas revistas, los pares de la companyia l' han rebut ab gran entusiasme.

Y si vostés no ho creuen, entengan que aixó pot ser mes cert com que no pas qu' en Castelar puga ferse monárquich.

Ha sortit una petita pelegrinació cap á Jerusalem. No 'ls desitjo sino una cosa: Que 'l barco no puga virar y que tinga sempre vent de popa.

La mort de Gardfield ha produhit dolor universal. La *Campana de Gracia* honra avuy la seva memoria publicant lo seu retrato, y fá més odiós al assessi, publicant també lo del miserable Guiteau.

Casi sense epigrafe coneixerian quin es l' un y quin es l' altre: de tal manera duhen l' expressió de la seva ánima respectiva pintada á la cara.

En Castelar y en Martos han protestat en lo Congrés contra 'l jurament, y tots dos han fet declaracions francament republicanas.

Serveixi de avis als revisters que fan com certs gossos, lladrant á la lluna.

Lo discurs de la Corona es molt liberal. La llibertat es com l' atmósfera, ho ompla tot, desde l' alcázar dels reys á la cabanya del poble.

Un canonge del Vaticá, un tal Campello, s' ha fet protestant, y ha publicat un manifest que canta las veritats als ultramontans.

«Abandono las filas del clero romá, diu, per combatre en lo successiu al costat del Evangeli pur de Cristo, mantenintme fiel á la méva vocació y segur de trobar la pau de la méva ánima.

«Fortificat per las doctrinas no adulteradas ni contrafetes del mestre divi, tindré dret á anomenarme cristiá sense hipocresia, y ciutadá italiá, sense que se m' acusi com sospitós de voler fer traició al méu país.»

Sigles endarrera, si 'l canonge Campello hagués dit aixó, 'ls capellans l' haurian cremat.

Are al revés; are dihent aixó 'ls ha cremat á n' ells.

La senmana passada vá haverhi gran recepció carlista á la fonda de Sant Domingo de Mauresa, ahont s' hi hospedava 'l ex-cabecilla Tristrany.

Los carlins son com los vells que se 'n ván d' aquest mon: d' en tant en tant surten á pendre 'l sol de la llibertat.

Pero 'l sol los derretirá.

A Fransa un criminal, després de cometre un robo, vá cometre un assassinat á sanch-freda.

Al interragarlo 'l president, vá respondre: «Pél robo no més m' haurian dut á presiri, y 'l presiri 'm fá por; are 'm durán al pal, y aixó per mi no es tant sensible.»

Traslado als que sostenen encare l' eficacia de la pena de mort.

Un diputat conservador que 's diu Bosch, ha fet á las Còrts un gran elogi, fins una apologia de la premsa periódica.

¡Oh! l' estiman molt á la premsa los diputats conservadors!

Quan ells governan, fins seqüestran als periódichs, y no ho fan pas ab cap mala intenció: es que 'ls agradan tant, que se 'ls quedan per ells no més.

Firmas que figuran en una protesta publicada pèl *Siglo futuro*:

«Y. Borrego.—M. J. Borrego.—L. Borrego.—J. Cordero.—L. Cordero.—A. Cordero.—J. Cordero.—C. Cordero.—M. Cordero.»

Tot un remat de llana.

Apenas lo nou governador Sr. Moreu s' ha fet càrrech del mando de la provincia, s' han tancat totas las casas de joch.

Are lo que convé es que no tornin á obrirse. Sr. Gobernador, no juguém!

Lo Sr. Marcet, recomanat com á conservador y com

á conservador elegit per Barcelona, diuen que s' asséu als banchs de la majoria.

Y á pesar de tot, es molt mes fácil passar de un partit á un altre que fer passar lo carril pèl carrer d' Aragó.

Ja ho veurá 'l Sr. Marcet.

Un periódich conservador entreté la gana explicant quèntos pèl istil:

«Un bisbe visitava 'ls convents de la seva diócesis, y en un d' ells vá sorprendre als frares menjant carn en dia de peix.

—¿Qué significa aquest abús? vá preguntar lo bisbe al pare prior.

—¡Oh! es que tenim butlla, vá respondre aquest.

—A véurela.
 Lo prior vá quedar tot confós y perturbat; pero un frare llech que la sabia molt llarga vá dir:
 —Es, il·lustríssim senyor, que 'n tenim un' altra per no ensenyarla á ningú.»

Los frares d' aquest convent que menjan carn en dia de peix son alguns fusionistas que menjan república en temps de monarquia, porque diu que tenen butlla.

Pero tenen un' altre butlla per no ensenyarla á ningú.

Revista de las firas y festas:
 Llum eléctrica, molt bé; pero d' en tant en tant s' apagava, y l' hi venia un tremolor que la posava de cuidado.

Cascada del Escuder, magnífica; pero 'l gas no 's vá poder encendre.

Adorno del carrer de Fernando, excelent; pero al primer dia encare no era acabat.

Pabelló japonés, preciós; pero la seva inauguració vá haverse de deixar per després de las festas.

Colocació dels retratos de Piferrer y Pau Claris, un acte molt luhit; pero no vá anarhi casi ningú.

Y aixís successivament.

En una tertulia hi ha dos cessants que disputan sobre politica.

Un d' ells ha sigut governador en temps dels moderats y l' altre ho ha sigut també, pero en temps dels conservadors.

La disputa vá acalorantse, y la senyora de la casa exclama:

—Calma, senyors, tingan calma. Bèn mirat, en lo fondo tots dos tenen la mateixa opinió y aspiran á lo mateix: á que 'ls dongan un govern de provincia.

A ca 'l forner, un més endarrerat:
 —¿Y donchs perquè han pujat lo pá, Sr. Magi?
 —Dona, ¿que no véu que no plou? Está clar, las farinas pujan.

A ca 'l forner aquesta senmana:
 —¿Y donchs perquè han pujat lo pá, Sr. Magi?
 —Dona, ¿que no veu que plou d' aquesta manera? La cullita está perduda.

Lo Sr. Moret, lo célebre demócrata y libre-cambista per anyadidura, ha anat á Palacio.

Diu lo refran: *Las cosas de Palacio van despacio*. Pero pèl tal Moret las cosas de Palacio van depressa.

Alguns creyan que 'l Sr. Moret faria declaracions dinásticas en lo Congrés.

Pero més s' ha estimat fer reverencias á Palacio. En lloch de valerse de la boca s' ha valgut de l' esguena.

Ha volgut treure més partit de la mimica que de la paraula.

Bon profit l' hi fassa.

Després de tot no es tant estranya com sembla la conducta de 'n Moret.

Algú per justificarlo, ha dit qu' era libre-cambista, y que per lo tant tenia la llibertat de cambiar de ideas com qui cambia de camisa.

No hi ha res que dir; pero lo partit monárquich-democrátich es una camisa de cotó ab los davants de tela y es fácil que 'l primer cop que vaja á la bugada s' arronsi.

Y are se m' acut una cosa: lo senyor Moret es veritat qu' era libre-cambista; pero ja veurán com cambia de opinions.

Are demanara 'l poder per ell y pèls seus, y ja 'l tenen proteccionista de la seva industria.

Datos oficials: en las llistas electorals de tota Espanya hi ha inscrits 854.602 electors y d' ells resulta que n' han votat 612.555, deixant de ferho 242.047. Los 242.000 y pico que han deixat de votar son los

GARFIELD.—President de la república Nort Americana.

GUITEAU.—Assesi de Garfield.

vius; los 612.000 y pico que han votat son los difunts y 'ls que no han nascut encare.
Y si vostés me diuhen com ha sigut possible aquest joch de mans, jo respodre ab en Canonje:—*Señores, quien más mira menos ve.*

Hem rebut un interrogatori pel ministeri de Foment, preguntantnos si en aquest país la gent emigra y quin- nas son las causas de l' emigració.
Parlant ab franquesa, jo crech que la gent fujan d' Espanya per no tenir que veure la cara de'n Cánovas

Un pare volguent que son fill aprengues economia politica, l' enviá á casa d' un célebre filosofh porque l' hi donés algunas lliçons. Lo noy hi aná y s' assentá devant del mestre. Aquest, com á prelude de las lli- ssons, comensá per apaga 'l llum, dihent al deixeble:

—Ja ho veus, noy: per aprendre lo que 't vaig á ense- nyar no necessitas llum, y aixis ja fem economias.
* Seguí enrahonant á las foscas, quan de cop senti que 'l noy feya algun soroll.
—¿Qué fas que 't mous tant? l' hi preguntá.
—M trech las calsas...!
—¿Y per qué?
—Perque per escoltarlo á vosté no las necessito, y aixis ¡aném economisant!

Un pajés aná á veurer l' ópera. Quant cantaren lo tenor y la tiple junts, lo que l' acompanyaba, fill de ciutat, l' hi digué:

—Veyeu, Pere? Aixó es un *duo*, porque cantan dos. Després canta 'l baritono y 'l de ciutat torná á dir: —Are es un *terceto*, porque son tres.
Y per últim al afegirs' hi lo baix vá anyadir: —¡Teniu, are son quatre! Aixó es un *quarteto*.
Després sortí 'l coro. Lo pagés contá ab molta aten- ció 'ls homes y donas que cantavan y veient que entre tots n' hi havia trenta vuyt, digué al barceloni: —Escolta, noy. ¡Aixó deu ser un *trentavuyteto*!

Varias personas enrahonaban de malalties y devan las preferencias que en un cas desgraciat tenian. L' un deya:

—Jo prefereixo 'l mal de cap á tots los altres mals.
—Donchs jo res de mal de cap,—deya un altre:—á las camas y als peus no m fa res, pero al cap....
Un avaró que s' ho escoltava exclamá:
—Senyors, vostés no hi entenen res: jo més m' es- timo mal de medicina que de cirugía....
—Perqué? preguntaren tots.
—Perque soch d' una germandat, y en las enferme- tats de medicina cobro una pesseta més.

Quant en la guerra dels *set anys* los carlistas ame- nassaban de prop á Barcelona, 'l Capitá General pu blicá un bando, al final del qual deya que contaba ab

lo concurs de tots los liberals de Catalunya. Un ataco- nador, mol vellet, pero més liberal que Riego, s' entu- siasmá al llegir que 'l General contava hasta ab lo seu concurs.

Corrents se n va á la Capitania, demana pel Gene- ral, s' hi presenta, y ab pocas paraulas l' hi explica qui es ell, dihent al acabar:

—¡A tot estich disposat! ¿en qué puch ser útil? ¿qué necessita demi?

Lo General al veurer á aquell home tan carregat de bonas intencions, no volgué desairarlo, y girantse á un costat l' hi digué:

—¡Teniu, home, teniu! Adobeume aquest parell de sabatas...!

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Ca-pe-llá.*
2. Id. 2.ª—*Na-ve-ga.*
3. ANÀGRAMA.—*Era, Are.*
4. MUDANSA.—*Pas, Cas, Mas, Gas, Nas, Llas.*
5. ROMBO DE PARAULAS.—

M
POP
PALAS
MOLINER
PANER
SER
R

6. GEROGLIFICH.—*Per perlas Perú.*
Han endevinat todas las soluciones J O. de Blanes y Pepet de Cunillo, n' ha endevinadas 5 Pagés de Vilaseca; 4 Sama'atroch y Borrimba; 3 Notari Magre; 2 J. M. T. y Un Tarragoni y 1 no més Pá y Naps

XARADAS.

I.
Que 't casas Pepet ja sè:
mes avants de dá aquest un
lo que no hi dit á ningú
are jo t' ho advertiré:
que casante ab una *tot*
dos-prima ab una dona
que lo seu *prima-segona*
es passá 'l *tres-ds* si pot
y per fi sens dir mentida,
ho déu fer qu' está entre llana,
que no estima á sa germana
y es molt *tersa* repètia.

PEPET CALL.

II.
Qui está *ds* está primera
y es *dos* estar *prima-dos*:

lo total es un article
precis en los tocadors.

S. R.

ANAGRAMA.

En lo passat Carnaval
á un *tot* me vaig aboná
del Teatro Principal,
y al tocarne una *total*
una *tot* varem ballá.

AGUILETA.

TRENCA-CAPS.

Unió, Alsina, Nau, Dufor, Amalia, Corretjer.
Posats aquets noms en columna la primera lletra dona un altre carrer de Barcelona; y posats en columna d'altre manera dona també un carrer de Barcelona l' última lle- tra. ¿Quins carrers son?

LLUIS MILLÀ.

TERS DE SÍLABAS.

.. ..
.. ..
.. ..

Primera ratlla vertical y horisontal: adorno de la casa; segona: incomodo dels dias de pluja; tercera cansó espa- nyola.

RATA D' ESCRITOR.

GEROGLIFICH.

× L
ISI
III
I

EX-BOLER N.º 2.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignes d' insertarse 'ls ciutadans Jordi Just, Un novelero, J. M. T., Sambomba, Pere Parassols, T. de l' Hostia y Niodemus.
Les demés que no s' mencionan no 'ns serveixen com y tam- poch lo que 'n- envian los ciutadans Pepet del Cunillo, P. F., Un Atrassat, Sabater de pega, Peret del Hostal, Salameo, Ca- rambo'a y Heiruch, Un licenciat y Coracero de Estanch.
Ciutadà Julio Jener: Lo final de la seva poesia es massa crú; busqui un' a tra cosa que puga posarse ab lletres de molló.— Perico Mata assé. Insertarem los pensamientos.—Ramon S. y C. Ramon: Idem la mudansa de vosté.—Tonet de l' Orga: Idem lo geroglifich.—Un Espinós: Hi aniran los epigramas.—J. F. y G.: Permittis que ho guardem per la setmana entrant.—Mister Johnson: En la poesia de vosté hi ha molts incorreccions de forma y un versos mal acentuats y mal medits.—T. Tosulet: Insertarem un acentifrado.—Fulano de Tal: Publicarem lo geroglifich.—M. R. P. Igualada: No tot lo que 's diu á l' ora 'la pot dirse al públich: hi ha cosas tant graves que no poden impre- mirse si no 's tenen probas ben claras y evidents.

LOPEZ, Editor.—*Rambla del Mitj, 20.*

Barcelona: Imp de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22